

Henri de Toulouse-Lautrec

Henri de Toulouse-Lautrec, a posztimpreszionalizmus egyik legeredetibb és legkülönösebb művésze

Gyermekként gyenge, törékeny csontozatú volt. Először tizennégy évesen elcsúszott a parkettán, és eltört az egyik combcsontja, egy évvel később pedig, eltörte a másik is, amikor belecsúszott egy vízse árokba. A balesetek 18 éves koráig minden telet Nizzában töltött. Combcsontjai addigra megkeményedtek, de lábai rövidek maradtak. Előnytelen külsejű fiatalember volt: duzzadt ajka körül fekete szakállt-bajuszt növesztett, vaskos orrán csíptetőt viselt, ráadásul úgy tűnt, mintha a normális felsőtesthez egy törpe lábai tartoznának.

Toulouse-Lautrec testi állapotát kortársai is a szülei közeli rokonságával magyarázták, hiszen első fokú unokatestvérek voltak. Ma már tudjuk, hogy betegsége egygenetikai rendellenességgel magyarázható: tömöttcsontúság.

Toulouse-Lautrec betegségre jellemző összes tünetet magán viselte. Csontjai kóros felépítése miatt hajlamos volt a csonttöresre. Testmagassága 152 cm volt, és erősen aránytalan: a törzs méretei megfeleltek egy egészséges felnőtt törzsméreteinek, de végtagjai feltűnően rövidek, kezei, lábai kicsik, ujjai tömpék. A kutacsok a koponyáján nem záródtak össze tökéletesen, ezért abnormális nagyságúra nőtt. Orvosa tanácsára mindig kalapot viselt, a szakállával pedig az álla fejletlenségét próbálta palástolni.

Sajátságos öniróniával kezelte állapotát. Környezete, elsősorban rokonsága nem tudta őt elfogadni, ezért kirekesztettnek érezte magát. Ez vezetett alkoholizmusához, amelyet elvonókúrákkal sem tudott leküzdeni. Az utolsó éveiben jelentkező idegbántalmait részben erre, részben szifiliszes megbetegedésére vezethetők vissza.

